

Zaak T-321/01

Internationaler Hilfsfonds eV

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Ontwikkelingssamenwerking — Communautaire medefinanciering van door
NGO's gevoerde acties — Niet-inaanmerkingkoming van NGO —
Afwijzing van aanvraag tot medefinanciering”

Arrest van het Gerecht (Derde kamer) van 18 september 2003 II-3228

Samenvatting van het arrest

1. *Beroep tot nietigverklaring — Beroep tegen beschikking houdende bevestiging van niet binnen termijn bestreden beschikking — Niet-ontvankelijkheid — Begrip bevestigende beschikking — Beschikking betreffende aanvraag tot communautaire medefinanciering, ingediend door niet-gouvernementele organisatie die zich bezighoudt met ontwikkelingssamenwerking — Daarvan uitgesloten*
(Art. 230 EG)

2. *Begroting van de Europese Gemeenschappen — Financieel reglement — Communautaire medefinanciering van acties die door niet-gouvernementele organisaties in ontwikkelingslanden worden gerealiseerd — Beschikking waarbij Commissie verklaart dat organisatie niet in aanmerking komt voor communautaire medefinanciering — Aanvoeren van nieuwe argumenten door deze organisatie ten bewijze dat zij in aanmerking komt — Verplichting van Commissie om inaanmerkingkoming van organisatie opnieuw te onderzoeken alvorens later ingediende projecten af te wijzen*
3. *Procedure — Kosten — Invorderbare kosten — Begrip — Kosten van procedure voor Europese Ombudsman — Daarvan uitgesloten (Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, art. 91, sub b)*

1. Een beroep tot nietigverklaring van een beschikking die slechts een bevestiging vormt van een eerdere beschikking waartegen niet tijdig is opgekomen, is niet-ontvankelijk. Een beschikking is zuiver bevestigend wanneer zij geen enkel nieuw element bevat ten opzichte van een eerdere handeling en niet is voorafgegaan door een nieuw onderzoek van de situatie van de adressaat van die eerdere handeling.

beschikking weliswaar naar eerdere beschikkingen verwijzen, doch dit neemt niet weg dat het om een autonome beschikking gaat, die op zich volstaat en derhalve in rechte kan worden aangevochten.

(cf. punten 31-33)

Een aanvraag om medefinanciering van acties die door niet-gouvernementele organisaties in ontwikkelingslanden worden gerealiseerd, is autonoom en moet volledig op basis van haar eigen merites worden beoordeeld. Alvorens te beslissen of een in een aanvraag om medefinanciering voorgestelde actie financieel zal worden gesteund, moet de Commissie derhalve onderzoeken of de aanvrager voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen. De Commissie kan in de bestreden

2. Moet nietig worden verklaard, een beschikking van de Commissie houdende afwijzing van twee aanvragen om communautaire medefinanciering, ingediend door een niet-gouvernementele organisatie (NGO) die zich met ontwikkelings samenwerking bezighoudt, wanneer de Commissie, gelet op de nieuwe argumenten die deze organisatie heeft aangevoerd ten bewijze dat zij in aanmerking kwam voor communautaire medefinanciering, op het moment waarop zij deze beschikking gaf, niet heeft onderzocht of de organisatie op basis van deze nieuwe gegevens in aanmerking kwam.

De praktijk van de Commissie volgens welke de beslissing van haar diensten dat een NGO niet voor communautaire medefinanciering in aanmerking komt, automatisch leidt tot afwijzing van de projecten die deze NGO later indient, en wel totdat deze NGO voldoet aan de criteria om in aanmerking te komen, kan alleen worden toegepast in gevallen waarin de NGO, nadat de Commissie heeft beslist dat zij niet voor communautaire medefinanciering in aanmerking komt, geen nieuwe argumenten voor haar inaanmerkingkoming heeft aangevoerd. Indien dezelfde NGO, met name bij de indiening van een nieuwe aanvraag om medefinanciering, nieuwe argumenten aanvoert ten bewijze dat zij in aanmerking komt, moet de Commissie immers in het licht van deze nieuwe argumenten onderzoeken of zij in aanmerking komt, en kan zij zich dus niet beroepen op de procedure van automatische afwijzing.

(cf. punten 62, 64, 70-71)

3. Uit artikel 91, sub b, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht volgt dat alleen de kosten die, enerzijds in verband met de procedure voor het Gerecht zijn gemaakt, en anderzijds daartoe noodzakelijk zijn, invorderbare kosten zijn. Ook al wordt vóór de fase in rechte in het algemeen omvangrijk juridisch werk verricht, dit neemt niet weg dat met „procedure” in artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering alleen de procedure voor het Gerecht — en niet de precontentieuze fase — wordt bedoeld. Hieruit volgt dat de kosten in verband met procedures voor de Europese Ombudsman niet als noodzakelijke kosten in de zin van artikel 91, sub b, van het Reglement voor de procesvoering worden aangemerkt.

(cf. punten 78-81)